

підстави для висновку про існування двох можливих комбінацій: 1) злочини, які можуть бути вчинені лише за умови поєднання двох різних форм вини (наприклад, умисне заподіяння тяжких тілесних ушкоджень, що спричинило смерть, який передбачає виключно умисну форму вини щодо дії та виключно необережну форму вини щодо наслідків); 2) злочини, які можуть бути вчинені як з однією, так і з двома формами вини (наприклад, доведення до самогубства, при умисній формі вини щодо дії (жорстокого поводження, шантажу тощо) можлива як умисна, так і необережна форма вини щодо наслідків у вигляді самогубства або замаху на самогубство).

На підставі проведеного дослідження доведена дискусійність наукових підходів до використання різних понять з метою позначення видів злочинів, які вчиняються при поєднанні умислу та необережності. Крім того, на основі аналізу наявних підходів до класифікації злочинів, що вчиняються з двома формами вини, доведено, що вони здебільшого мають теоретичний характер. Натомість з метою забезпечення прикладного характеру відповідної класифікації запропоновано підхід, який

передбачає вичерпне визначення злочинів, які можуть учинитися з двома формами вини, із певної групи злочинів, наприклад, злочинів, передбачених одним розділом Особливої частини КК України.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Дудоров О.О. Кримінальне право : [навчальний посібник] / О.О. Дудоров, М.І. Хавронюк ; за заг. ред. М.І. Хавронюка. – К., 2014. – 944 с.
2. Бабанін С.В. Змішана форма вини у кримінальному праві України / С.В. Бабанін // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2014. – № 2. – С. 186–192.
3. Козельская Н.Л. К вопросу о преступлениях с двумя формами вины / Н.Л. Козельская // Наука и современность. – 2010. – С. 263–268. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://cyberleninka.ru/article/n/k-voprosu-o-prestupleniyah-s-dvumya-formami-viny>.
4. Шевченко Є.В. До питання змісту і співвідношення понять «змішана», «подвійна» і «складна форма вини» в кримінальному праві / Є.В. Шевченко // Проблеми законності. – 2011 – № 115. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://cyberleninka.ru/article/n/k-voprosu-soderzhaniya-i-sootnosheniya-ponyatiy-smeshannaya-dvoynaya-i-slozhnaya-forma-viny-v-ugolovnom-prave-1>.
5. Пинаев А.А. Уголовное право Украины. Общая часть / А.А. Пинаев. – Х. : Харьков юридический, 2005. – 664 с.

УДК 341.7+343.35

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ТА НАЦІОНАЛЬНІ ЗАХОДИ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ

Жерж Н.А., к. ю. н.,
доцент кафедри кримінального права та кримінології,
заступник директора
Навчально-наукового інституту права з наукової роботи
Університету державної фіскальної служби України

Саква А.М., магістрант
кафедри кримінального права та кримінології
Навчально-наукового інституту права
Університету державної фіскальної служби України

Стаття присвячена аналізу відповідності вітчизняних кримінально-правових засобів міжнародно-правовим заходам запобігання злочинності у сфері економіки.

Ключові слова: відповідність, кримінально-права норма, злочинність у сфері економіки, легалізація коштів, здобутих злочинним шляхом.

Статья посвящена анализу соответствия отечественных уголовно-правовых средств международно-правовым мерам предупреждения преступности в сфере экономики.

Ключевые слова: соответствие, уголовно-правовые нормы, преступность в сфере экономики, легализация средств, полученных преступным путем.

Zherzh N.A., Sakva A.M. INTERNATIONAL AND NATIONAL LEGAL MEASURES PREVENTING CRIME IN THE ECONOMY

This article analyzes the compliance of national criminal law means the international legal measures of crime prevention in the field of economy.

Key words: compliance, criminal law, crime in the economic sphere, legalization of funds obtained by criminal means.

Постановка проблеми. Ратифіковані Україною міжнародні договори спричиняють згодом певні зміни, що безпосередньо стосуються й удосконалення кримінального законодавства. Тому для уникнення в май-

бутньому негативних заходів примусового впливу з боку міжнародної громадськості необхідно проаналізувати міжнародно-правові норми, спрямовані на охорону економіки від злочинних посягань, а також відповідність

вітчизняних кримінально-правових засобів їх положенням. Такий аналіз дасть змогу не лише з'ясувати співвідношення наявного стану вітчизняного законодавства з потребами сьогодення, а й виявити правові прогалини та запропонувати шляхи їх усунення.

Дослідження цього питання є важливим з огляду на прагнення України до вступу в Євросоюз, відтак готовність до ратифікації низки угод і, врешті, спроможність упорядкування внутрішнього законодавства відповідно до його вимог. Тому добросовісне виконання державами взятих на себе зобов'язань є однією з умов досягнення довіри в очах європейської громадськості.

Ступінь розробленості проблеми. Питання нормативно-правового регулювання охорони економіки вивчали вчені: П.П. Андрушко, В.І. Антипов, О.О. Дудоров, В.М. Кудрявцев, Н.Ф. Кузнєцова, В.В. Лисенко, О.М. Литвак, М.І. Мельник, С.В. Мочерний, О.І. Перепелиця, В.Є. Стрельцов, В.Я. Тацій, М.І. Хавронюк, А.М. Яковлев та інші.

Мета статті – проаналізувати відповідність вітчизняних кримінально-правових засобів міжнародно-правовим заходам запобігання злочинності у сфері економіки.

Виклад основного матеріалу. Існує низка міжнародних договорів у сфері кримінально-правових відносин, щодо злочинності у сфері економіки, які містять норми, об'єкт охорони яких стосується досліджуваної проблеми. Аналіз зазначених міжнародних нормативно-правових актів дає підстави стверджувати, що міжнародне співтовариство особливу увагу приділяє протидії лише певним злочинним виявам у сфері економіки. Тому доцільно здійснювати дослідження із тих міжнародно-правових джерел, які є найчисленнішими.

Одним із найнебезпечніших злочинних виявів, який непокоїть світову громадськість, є легалізація коштів, здобутих злочинним шляхом, оскільки міжнародне співтовариство розглядає легалізацію доходів від злочинної діяльності як новий виклик, що становить загрозу глобальній безпеці [1, с. 101]. Загалом нині операції з легалізації злочинних доходів зазвичай мають міжнародний характер. Науковці пояснюють цей феномен тим, що професійні злочинці діють на міжнародному рівні не лише через прагнення заволодіти все більшими масштабними ринками. Рушійною силою є сприятливі умови для вчинення таких діянь, зокрема прогалини в національному й міжнародному законодавствах [2, с. 17].

Світова спільнота занепокоєна не так мірою протиправності походження доходів, одержаних злочинним шляхом, як характером безконтрольного введення їх у законну економіку, оскільки порушується основна умова її належного функціонування, перекручуються функції фінансово-господарської діяльності, зростає тіньове виробництво, прискорюються процеси тінізації економіки [1, с. 102].

Проблеми протидії легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом, на початку ХХ ст. мали суто національний характер та існували в межах лише однієї держави. Однак від часів функціонування пралень Аль

Капоне, внаслідок створення потужних організаційних угруповань, «відмивання» грошей набуло міжнародних масштабів. Протидії цій проблемі присвячені Конвенція про відмивання, пошук, арешт і конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом (08.11.1990) [3], Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (27.01.1999) [4], Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності (15.11.2000) [5], Конвенція ООН проти корупції (31.10.2003) [6].

Зокрема, у нормах цих міжнародних актів визначається взаємозв'язок між різними формами організованої злочинності й корупції, що забезпечують надходження значних прибутків і фінансових коштів і, як наслідок, підривають законну економіку, створюючи загрозу для стабільності, безпеки та суверенітету держав.

Характерною рисою такого злочинного діяння є те, що умовою його вчинення є наявність доходів, отриманих злочинним шляхом. Відповідно до даних Інтерполу, ще в середині 1990-х років річний грошовий обіг організованих злочинних угруповань у світі сягав 400 млрд. дол. США. Із них понад 50% становив незаконний обіг наркотичних засобів, а іншу групу формували розкрадання товарів, контрабанда, проституція, азартні ігри, торгівля зброєю, жінками, шантаж тощо [7, с. 27]. Загалом, за оцінками Міжнародного валютного фонду, у світі щорічно відмивається близько 600 млрд. дол. США, одержаних незаконним шляхом [8, с. 148–149], і з кожним роком ця цифра збільшується.

Протидія легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, спрямована й на усунення сприятливих умов для існування організованої злочинності. Відтак сторони міжнародних угод, крім запобігання цим указаним злочинним діянням, рішуче налаштовані позбавити осіб доходів, одержаних від злочинної діяльності (з тексту Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин) [9]. На IV пленарному засіданні Конференції країн-членів ООН, де прийнято цю Конвенцію, визнано поняття «відмивання грошей» як умисне приховування дійсного характеру джерела майна або фінансових коштів, розміщення чи володіння незаконними доходами, зокрема рух або конверсія доходів з метою їх легалізації [10, с. 107].

Доцільно також навести низку міжнародно-правових актів, прийняття яких вплинуло на встановлення кримінальної відповідальності за легалізацію доходів, отриманих злочинним шляхом. Отже, крім зазначених, міжнародно-правове регулювання протидії легалізації злочинно одержаних доходів здійснюється відповідно до Неапольської політичної декларації і Глобального плану дій проти організованої транснаціональної злочинності; Декларації ООН від 23.12.1994; Конвенції Ради Європи про відмивання, пошук, арешт і конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, і про фінансування тероризму від 16.05.2005. Згідно з міжнародними угодами, розпочали діяти Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF); Егмонтська група; Базелесь-

кий комітет; Вольфсберзька група; Міжнародна асоціація органів нагляду за страховою діяльністю; Міжнародна організація комісій із цінних паперів. Кожна з них, залежно від мети створення, запроваджувала принципи, рекомендації, методики, директиви щодо протидії відмиванню злочинних коштів [11].

Розглядаючи кримінально-правовий стан цього питання в нашій державі, варто зазначити, що перша спроба закріплення кримінальної відповідальності відбулася в 1995 р., коли Кримінальний кодекс (далі – КК) України (1960 р.) було доповнено ст. 229-12 «Використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів» [12]. Відповідно до диспозиції цієї статті, злочином визнавалося розміщення фінансових коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або прекурсорів, у банках, на підприємствах та в інших структурах, незалежно від форм власності, або придбання за такі кошти об'єктів, що підлягають приватизації, чи обладнання для виробничих та інших потреб, або використання таких коштів і майна з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або прекурсорів.

Криміналізація зазначених діянь була правовим результатом ратифікації нашої держави в 1991 р. Конвенції про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин [13]. Зокрема, ст. 3 Конвенції зазначала, що кожна держава-учасниця з урахуванням своїх конституційних положень і основних принципів своєї правової системи вживає необхідні заходи з метою визнання злочинами такі діяння.

Однак, очевидно, є суттєвий недолік зазначеної вимоги, що, зрештою, втілюється в ст. 229-12 КК України (1960 р.): предметом злочину могли бути лише ті кошти, які здобуті від незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин. Про це йшлося й на засіданні міжнародного парламентського «круглого столу» в липні 1999 р. Його учасники, зокрема, наголосили, що організована злочинність, яка виникла в країнах СНД, не є зарубіжним аналогом. Це пояснювали тим, що економічну основу організованої злочинності в країнах співдружності становлять капітали, отримані під час перерозподілу державної власності й ринкового реформування економіки, що дало змогу кримінальним елементам організувати і здійснити широкомасштабні шахрайські операції та афери. Саме такі фінансові заходи (а не здійснення незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин) стали основним інструментом накопичення капіталів організованих злочинних або напівкримінальних формувань [14, с. 543].

Відтак назріла нагальна потреба а законодавчих змінах задля ефективної протидії цим неправомірним діянням. Для вирішення цього питання прийнято численні закони й інші підзаконні акти, однак вони мали лише декларативний характер і не сприяли позитивним змінам [1, с. 123–130].

Ситуація змінилася у 2001 р. з прийняттям чинного КК України, який містить ст. 209, що значно розширила можливі сфери незакон-

ного одержання коштів. Зокрема, кримінальній відповідальності підпадали діяння щодо «відмивання» будь-яких коштів, отриманих злочинним шляхом.

Однак такі правові зміни загалом не сприяли активізації боротьби з легалізацією доходів, одержаних злочинним шляхом, що призвело до включення нашої держави у 2001 р. до «чорного» списку FATF. Однак завдяки вдосконаленню правової бази протидії зазначеному злочинному діянню та з урахуванням рекомендацій FATF [15] у 2004 р. Україну виключено із цього списку [16, с. 9].

Водночас необхідно проаналізувати правові зміни 2014 р. в кримінальному законодавстві щодо протидії досліджуваному злочину. Ще до усунення законодавчих прогалин України спіткали «заохочувальні» заходи FATF, які полягали в поверненні її до «чорного» списку, тобто до категорії держав, недоліки правової системи яких не дають змоги своєчасно знешкодити цю злочину діяльність [17].

Загалом зміни стосувалися обтяження відповідальності, що підтверджує визнання небезпечності окреслених злочинних діянь не лише міжнародною спільнотою, а й Україною зокрема. Отже, окрім ст. 209, КК України доповнено ст. 209¹, яка передбачала кримінальну відповідальність за умисне порушення вимог законодавства про запобігання та протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму.

У примітці до ст. 209 визнано, що суспільно небезпечним протиправним діянням, що передувало легалізації (відмиванню) доходів, є діяння, за яке в КК України передбачено покарання у вигляді позбавлення волі або штрафу понад три тисячі неоподаткованих мінімумів доходів громадян (у попередній редакції передбачено виключно покарання у вигляді позбавлення волі). Такі зміни, вважаємо, є цілком виправданими, оскільки за попередньою редакцією до кримінальної відповідальності за ст. 209 КК України не можна було, наприклад, притягнути особу, яка легалізувала кошти, одержані внаслідок вчинення злочину, санкція якого покарання у вигляді позбавлення волі взагалі не передбачала.

Водночас варто вказати на недоцільність виключення законодавцем із загального списку злочинів (щодо примітки до ст. 209 КК України, відповідно до внесених змін Законом України від 18.05.2010 № 2258-VI) ст. 212 і 212¹ КК України. Це пояснюється тим, що фактично особа незаконно володіє коштами, які, згідно з чинним законодавством, зобов'язана сплатити державі, а держава, своєю чергою, усвідомлюючи небезпеку вчинених суспільно небезпечних діянь, вправі застосувати покарання у вигляді штрафу до двадцяти п'яти тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян. Отже, попри те, що санкція статті, з огляду на значний розмір коштів, указує на вагому суспільну небезпеку вчиненого діяння, яке передувало легалізації (відмиванню) доходів, на той час не виникало підстав у застосуванні ст. 209 КК України. Подібну думку відстоюють і В.Н. Денисов, В.І. Євінтов [18, с. 67].

О.О. Дудоров неузгодженість позицій учених пояснює недосконалістю змісту самої норми. Автор наголошує, що в назві ст. 209 КК України та примітці до неї йдеться про одержані доходи, однак у диспозиції ч. 1 статті – про кошти і майно, одержане внаслідок учинення певного діяння [19, с. 186–193]. Відповідно, сумнівним є обґрунтування законодавця щодо відсутності складу злочину легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, якщо особа, ухилившись від сплати передбачених ст. ст. 212 і 2121 КК України обов'язкових платежів, здобуде окреслені кошти чи майно.

На основі позицій учених щодо сумнівної доцільності виключення з предикатних злочинів суспільно небезпечних діянь, зазначених в окреслених статтях, цілком обґрунтованим було внесення законодавчих змін, які виключили ці винятки (відповідно до Закону України від 14.10.2014). У пояснювальній записці до законопроекту відсутні чіткі коментарі щодо такого рішення, однак є змога простежити логіку законодавця щодо прийнятого ним державно-владного веління. Отже, предметом злочину, кримінальна відповідальність за вчинення якого передбачена ст. 209 КК України, є кошти або інше майно, одержані внаслідок учинення суспільно небезпечного протиправного діяння. Відповідно до диспозиції, злочин визначається вчиненням фінансової операції чи правочину з одержаним у такий спосіб злочинним доходом. З огляду на наведене, отримані особою кошти (за ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), а також за ухилення від сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування і страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування) не є предметом злочину легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом. Така позиція законодавця впливає з міркувань, що такі кошти жодним чином не приносять особі доходу, а зберігаються в неї й надалі.

Однак не можна визнавати такого роду кошти як незлочинний дохід, оскільки, відповідно до вимог законодавства, особа зобов'язана їх сплатити, інакше до неї будуть застосовані заходи державного примусу. Відтак цілком обґрунтовано включити до предикатних діяння, передбачені ст. ст. 212 і 2121 КК України, оскільки особа вчиняє злочин, передбачений ст. 209, зокрема розпоряджається коштами, що не є її власністю. Тобто вчиняє фінансову операцію чи правочин із коштами, які хоча й перебувають у її володінні, однак їй уже не належать.

Підтвердженням наведеного є вимоги, зазначені в Конвенції про відмивання, пошук, арешт і конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом. Зокрема, злочин (відповідно до ст. 209 КК України) необхідно вважати будь-який кримінальний злочин, у результаті якого здобуті доходи. Згідно з рекомендаціями FATF, відмивання грошей застосовувати до всіх «вагомих» злочинів з метою охопити якомога більше коло основних злочинів. Своєю чергою, відповідно до Конвенції проти транснаціональної організованої злочинності,

кожна держава-учасник має визнавати предикатними якомога ширше коло діянь.

Варто зазначити, що поряд із загальною протидією цьому злочину (ст. 209 КК України) законодавець не позбавив чинності кримінально-правовий засіб (ст. 306 КК України), спрямований на охорону економіки від використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів. Ця кримінально-правова норма є відповідною реакцією на міжнародно-правові вимоги, що пов'язані з визнанням злочином конверсії або переведення власності, якщо відомо, що така власність отримана внаслідок будь-якого правопорушення, пов'язаного з наркотичними засобами, психотропними речовинами чи їх аналогами, з метою приховання або замовчування незаконного джерела власності.

Отже, рекомендовані в міжнародних договорах вимоги щодо протидії відмиванню доходів, отриманих злочинним шляхом, передбачені у ст. ст. 209, 2091, 306 КК України. Про це свідчить відсутність зауважень і примусових заходів негативного характеру до України з боку міжнародної спільноти.

Висновки. Підсумовуючи, доцільно зазначити вагому роль імплементації положень міжнародного кримінального права в удосконаленні КК України, а відтак його відповідність чинним міжнародним договорам. Водночас через специфіку досліджуваної галузі права, попри доцільність і обґрунтованість визнання того чи іншого небезпечного діяння злочином, приписи міжнародних договорів України не можуть здійснювати кримінально-правову охорону без відповідного включення їх до системи вітчизняного кримінального законодавства.

Своєчасне упорядкування внутрішнього законодавства відповідно до міжнародно-правових норм і формування правової системи України згідно з міжнародними стандартами сприятиме вдосконаленню кримінально-правових засобів охорони економіки, що дасть змогу молодій державі успадкувати багаторічний світовий досвід протидії поширенню цього явища.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Соловій Я.І. Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом : [монографія] / Я.І. Соловій, В.В. Дудка, А.В. Дудка. – Івано-Франківськ : Надвірнянська друкарня, 2008. – 231 с.
2. Марчук Р.П. Боротьба з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом і фінансуванням тероризму : [навчальний посібник] / Р.П. Марчук, О.І. Попов, В.А. Онисьєв. – К. : Міжнародна агенція «Бізон», 2008. – Т. 1 : Міжнародні нормативно-правові акти та стандарти. – 2008. – 384 с.
3. Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом від 08.11.1990 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakom1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_029.
4. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією від 27.01.1999 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=994_101.
5. Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15.11.2000 [Електронний ресурс]. – Ре-

жим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?ПГЄ§=995_789.

6. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?mreg=995_c16.

7. Беницкий А.С. Ответственность за легализацию преступно приобретенных доходов в уголовном законодательстве Украины и Российской Федерации : [монография] / А.С. Беницкий, Б.Г. Розовский, О.Ю. Якимов. – Луганск, 2008. – 496 с.

8. Погорецкий М.А. Подолання протидії організованої злочинності у ході досудового слідства / М.А. Погорецкий, В.П. Сапалов // Наук. вісник НА СБ України. – К., 2005. – № 13. – С. 148–152.

9. Про ратифікацію Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин : Постанова Верховної Ради Української РСР від 25.05.1991 // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 24. – С. 277.

10. Соловій Я.І. Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом : [монографія] / Я.І. Соловій, В.В. Дудка, А.В. Дудка. – Івано-Франківськ : Надвірнянська друкарня, 2008. – 231 с.

11. Марчук Р.П. Боротьба з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванням тероризму : [довідник] / Р.П. Марчук, О.І. Попов, В.А. Онисьєв. – К. : Бізон, 2008. – Т. 1 : Міжнародні нормативно-правові акти та стандарти. – 2008. – 880 с.

12. Кримінальний кодекс України від 28.12.1960 // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1961. – № 2. – Ст. 14.

13. Про ратифікацію Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин : Постанова Верховної Ради Української РСР від 25.05.1991 // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 24. – С. 277.

14. Дмитриев О.В. Экономическая преступность и противодействие ей в условиях рыночной системы хозяйствования / О.В. Дмитриев ; отв. ред. М.П. Клейменов. – М. : Юристъ, 2005. – 378 с.

15. Сорок рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) // Урядовий кур'єр. – 2003. – № 179.

16. Беницкий А.С. Ответственность за легализацию преступно приобретенных доходов в уголовном законодательстве Украины и Российской Федерации : [монография] / А.С. Беницкий, Б.Г. Розовский, О.Ю. Якимов. – Луганск, 2008. – 496 с.

17. Україні загрожує повернення до списку найкорумпованіших країн світу // Сайт новин ТСН.іа [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://tsn.ua/groshi/ukrayina-zagrozhuye-povemennya-do-spisku-naikorumpovani-shih-krayin-svitu.html>.

18. Реализация международно-правовых норм во внутреннем праве / [авт. коллектив : В.Н. Денисов, В.И. Евинтов, Я. Азуд и др.]. – К. : Наукова думка, 1992. – 242 с.

19. Дудоров О.О. Злочини у сфері господарської діяльності: кримінально-правова характеристика : [монографія] / О.О. Дудоров. – К. : Юридична практика, 2003. – 924 с.

УДК 343.971

СИСТЕМНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ У СФЕРІ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ЩО ВЧИНЯЮТЬСЯ ПРАЦІВНИКАМИ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Ліховіцький Я.О., к. ю. н.,
доцент кафедри кримінального права
Ужгородський національний університет

Статтю присвячено характеристиці системно-правових засад формування стратегії запобігання злочинам у сфері службової діяльності, що вчиняються працівниками Державної кримінально-виконавчої служби України. Визначено, надано опис та пояснення юридично значущим, функціональним зв'язкам останньої зі стратегіями державного управління загалом, а також протидії злочинності та реформування пенітенціарної системи.

Ключові слова: працівник Державної кримінально-виконавчої служби, злочин, запобігання, управління, стратегія, зв'язок.

Статья посвящена характеристике системно-правовых основ формирования стратегии предупреждения преступлений в сфере служебной деятельности, совершаемых работниками Государственной уголовно-исполнительной службы Украины. Определено, дано описание и объяснение юридически значимым, функциональным связям последней со стратегиями государственного управления в целом, а также противодействия преступности и реформирования пенитенциарной системы.

Ключевые слова: работник Государственной уголовно-исполнительной службы, преступление, предупреждение, управление, стратегия, связь.

Lihovitskyu Ya.O. SYSTEMATIC-LEGAL BASES OF BUILDING PREVENTION STRATEGY OF OFFICIAL MALFEASANCE COMMITTED BY THE OFFICERS OF STATE CRIMINAL EXECUTIVE SERVICE OF UKRAINE

The article is devoted to characteristic of systematic-legal bases of building prevention strategy of official malfeasance committed by the officers of State Criminal Executive Service of Ukraine. It defines characteristic and exposition of legally significant functional connections of the latter with general state administration strategies, as well as counteracting crime and penal system reform strategies.

Key words: officer of State Criminal Executive Service, crime, prevention, administration, strategy, connection.